

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Respondetur objectioni quæ trahi posset è canone XLVI. quo damnatur baptismus hæreticorum. Orientalium fuit hæc sententiæ, etiam post synodum Nicænam; sed per indulgentiam illum baptismum recipi ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

non licet, nec manum imponere, ita nec baptizare, nec quicquam sanctè nec spiritaliter gerere, quando alienus sit à spiritali & deifica sanctitate. Quod totum nos jam pridem in Iconio, qui Phrygia locus est, collecti in unum, convenientibus ex Galatia & Cilicia & ceteris proximis regionibus, confirmavimus tenendum contra hereticos firmiter, & vindicandum, cum à quibusdam de ista re dubitaretur. Quare in eam conjecturam facile adducor ut existimem decretam Iconiensis Concilij transcriptum in eam collectionem quæ tunc consarcinata est, & augusto Clementis Romani nomine ornata in publicum prodiit. Quod egregiè confirmatur è canone apostolico xxxviii. qui mensis Hyperberetæi meminit; quo significatur October lingua Syromacedonica, cujus erat usus per Orientem. Ut hinc pateat, nec ab Aegyptiis, nec à Græcis Europæis, qui mensibus alia nomina indiderant, conscriptam esse collectionem illam, sed à Christianis Orientalibus. Vnde Synodus Antiochena eundem mensem Hyperberetæi nomine in simili specie designavit.

Vide Saldernum
in Notis ad Euseb.
mer. pag. 167.

Basilii ep. ad
Anaphyl. concordat
de his i. d. o. i. n.
e. m. v. c. d. u. A.
p. t. u. r. d. i. c. t. u. r.
i. n. t. e. r. m. u. l. t. a.
d. i. s. t. i. n. c. t. i. o. n. e.
q. u. e. d. i. c. t. u. r. e.
i. n. t. e. r. d. i. c. t. u. r. e.

VI. Existimabit fortè aliquis alienum videri ab auctoritate illa quam huic collectioni vindicavimus, si fateamur hæresi esse infectam, in eo capite quod tinctionem hæreticorum respicit. Sed velim cogitationem illam deponat, perpendatque hanc sententiam in Oriente retentam fuisse, donec Concilij plenarij auctoritate eliquata fuit, ut cum Augustino loquar. Qua in re adeo pertinaciter Firmiliani decessoris sui opinionem Basilii Cæsareæ Episcopus fovit, ut propter bonum pacis cum Asiaticis retinenda, hæreticorum baptismum ab Orientalibus admissum scripserit. Quare mirandum non est, si erasa non fuerit à canonibus apostolicis regula quæ summo jure niti quamplurimis videbatur, & contraria sententia per indulgentiam tantùm recipi. Ceterùm post Nicænam Synodum, quæ Paulicianos damnavit, hocque præjudicio docuit quorundam hæreticorum repudandum esse baptismum, nihil vetat quin retineri possit canon apostolicus etiam post sopitam contentionem, cum divisione quæstio dirempta fuerit, & in certa specie regulæ locus esse possit.

VII. Nunc discutiendum restat, quo tempore ab Oriente in Occidentem migraverit hæc collectio canonum apostolicorum. Sanè Gelasius Pontifex in Concilio Romano habito anno quadringentesimo nonagesimo quarto eam inter cetera apocrypha rejecit: Liber canonum apostolicorum, apocryphus. Variæ sunt classes apocrypho-

rum in Notitia Gelasij, ut observarunt viri eruditi; cum non tantùm figmenta hæreticorum veniant in hunc censum, sed etiam opuscula tractatorum in quibus sunt navi quidam. Apocryphus ergo dicitur, juxta mentem Gelasij, liber horum canonum, quòd in judiciis non obtineat auctoritatem, & Apostolorum nomen falsò præferat. At tamen post aliquot annos Dionysius Exiguus Latinam interpretationem Græcorum canonum aggressus, quinquaginta canones apostolicos Romanis communicavit, ceteris omisiss. Quod ab eo consultò factum puto, ut aliquam rationem haberet Concilij Romani, cujus interdictio in triginta quinque omisiss locum haberet; præsertim cum canon lxxvi. ingratus Romanis auribus futurus esset; quo damnatur, secundum veterem Orientalium Ecclesiarum consuetudinem, sabbathi jejuniium, quod tantopere in Occidente commendabatur.

In principio itaque, inquit Dionysius, canones qui dicuntur Apostolorum de Græco transsumimus: quibus quia plurimi consensum non præbuere facilem, hoc ipsum vestram nolimus ignorare sanctitatem: quamvis quedam constituta Pontificum ex ipsis canonibus assumpta esse videantur. Ne repudientur à Romanis, quedam decreta Pontificum ab his canonibus hausta videri observat. Nempe respicit ad epistolas Innocentij primi, & Leonis, qui consuetudines Ecclesiæ Romanæ ceteris præscribebant. Sed cautè loquitur Leo; qui eadem definiens quæ xxv. canone apostolico continentur, ne videretur eam regulam inde sumpsisse, illam à consuetudine & traditione apostolica manasse scripsit, ut canonem scriptum repelleret: Alienum est, inquit, à consuetudine ecclesiastica ut qui in presbyterali honore aut Diaconi gradu fuerint consecrati, his pro crimine aliquo suo per manus impositionem remedium accipiant pœnitendæ. quod sine dubio ex apostolica traditione descendit. Quo autem loco habiti fuerint canones illi per Occidentem, & præcipuè per Gallias, mox dicemus, cum de Dionysij Exigui editione differemus.

Dionysij in
lat. Can.

Leo in ep. ad
Ric. Nibon.

CAPVT IIII.

Synopsis.

I. Secunda Collectio post Concilium Constantinopolitanum. Antea Dioceses canonibus à se editis regebantur; ut patet ex Ancyrana Synodo, Neocaesariensi, Antiochena, & Laodicena. Hujus tempus inquirunt.

II. Canones secundæ synodi recepti non erant in Occidente temporibus Innocentij & Leonis. Canones